

BOLO NÁS JEDENÁST'

Bolo nás jedenásť
už nás je len desať
všetci ľudia vravia
že nás budú vešať
lenže ten desiaty
tíško sa vytratil
nech si vraj obesia
iba nás deviatich

No a ten deviaty
bol tiež neúprosný
a tak sme tu teraz
zostali len ôsmi
sľúbil nám ten ôsmy
že nás nepodvedie
ale ako vidno
ostalo nás sedem

A v tom aj ten siedmy
vydal sa na cesty
ostali sme teda
teraz iba šiesti
nuž a ten náš šiesty
pustil tiež do gatí
a už sme tu iba
kamaráti piati

Tuším má ten piaty
dáky čudný výraz
nenazdali sme sa
a už sme len štyria
a vraj aj ten štvrtý
netúži do raja
nenápadne zdúchol
a sme iba traja

Zrazu vraví tretí
čože nás už spája
tak sme tu zostali
len kamarát a ja
len kamarát a ja

Už nás idú vešať
darmo kričím rata
a tak som v tom nechal
toho kamaráta

Bolo nás jedenásť
už nás je len desať
pôjdeme sa pozrieť
keď ho budú vešať

ZÁZRAK

Zamyslene šiel som po ulici
mal som asi problém dajaký
a v tom sa ma spýtal malý chlapec
či sa ešte dejú zázraky

Možno som mu mal povedať pravdu
možno by ju chlapec pochopil
ale ja som rozpačito mlčal
jednoducho nemal som dost' síl

Načo mu hneď sčerstva vešať na nos
zázrak že je iba prelud klam
na pravdu má chlapec fúru času
keď vyrastie príde na to sám

Je to čudné každý muž je taký
neverí na ženy neverné
ale občas verí na zázraky
a tak mu tú vieru neberme

Ak aj na vás na ulici chlapec
uprie ten svoj zasnívaný zrak
povedzte mu bez zbytočných rečí
ja tu práve čakám na zázrak

Presne taká odpoveď je správna
znie tak reálne a pravdivo
chlapec počká na ulici za vás
a vy môžete ísť na pivo

SPOMÍNAM NA PARÍŽ

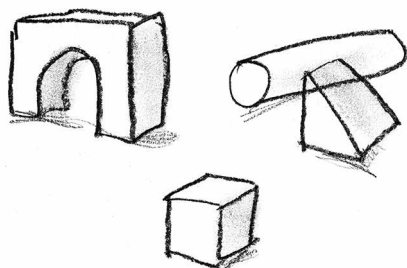
Spomínam na Paríž
v útrapách z intelektu
spomínam na Paríž
predo mnou fľaša sektu
spomínam na Paríž
pení sa Seina zvodná
spomínam na Paríž
vyprázdňim pohár do dna

Spomínam na Paríž
tie spomienky sú staré
spomínam na Paríž
čo asi robí Marais
spomínam na Paríž
v kaviarni sedí Funès
spomínam na Paríž
na place Pigalle ma unes

Spomínam na Paríž
na rána v Moulin Rouge
spomínam na Paríž
a padám do kalouge
spomínam na Paríž
v zrkadle miznú tváre
spomínam na Paríž
a tichne hudba v bare

Spomínam na Paríž
súc očarený sebou
spomínam na Paríž
a nikdá som tam nebou
spomínam na Paríž
a ty mi neveríš
a vravíš
slová slová slová

Tak ešte jeden martell
madam Slováková

POKUS O ÚTEK

Dnes presne o trištvrte na desať
práve v tom najhustejšom daždi
bez rečí vstal som od stola
a odišiel som z domu navždy

Dážď čistý ako moje svedomie
nepýta sa ma na pohnútky
a vytrvalo bubnuje
na steny telefónnej búdky

Pár mincí zacengalo vo vrecku
s nádejou siaham k telefónu
v tom tichom dažďa šumení
chcem volať ale nemám komu

Zúfalo stískam v ruke slúchadlo
a vonku beznádejne prší
pretože nikam nevolám
ani ma nikto nepreruší

Už viem čo je to márne volanie
v rozpakoch hľadím do zoznamu
a myslím pritom na ženu
ktorú som nechal doma samu

Jedenásť tridsať – už je po daždi
ešte sa v našom okne svieti
vrátim sa domov neboj sa
a všetko bude ako predtým

Večery naplnené mlčaním
pohľady ostré ako dýka
a televízor SECAM PAL
nám bude robiť prostredníka

Dnes presne o trištvrte na desať
keď vonku najhustejšie lialo
z domu som navždy odísť chcel
a zase sa to neujalo

